Me näännymme ja nyt vasta meidän pitäisikin elää lastemme tähden. Minusta kyllä tuntuu ikävälle lähteä maailmalle. En ole missään ollut. Kunnan tuvalta tuotiin huutolaisnulikkana tänne, kuusivuotias olin silloin, enkä ole maailmaa nähnyt laajemmin kuin kirkolle asti. Mutta olethan sinä ollut useammassa paikassa, jopa toisesta pitäjästä asti tänne tullut, niin olethan sinä rohkeampi lähtemään ja minä seuraan sinua lasten kanssa vaikka maailman ääriin, sanoi Antti ja painoi Miinansa hetkeksi rintaansa vasten.

— Ehdotuksesi on paikallaan, sanoi Miina, mutta jos sentään kärsitään vielä yksi vuosi. Meneehän se pian. Emmehän me voi matkustaa noiden pienten raukkain kanssa. Muuttoviikolla on tavallisesti rankat sateet, eikähän me hennota palelluttaa noita sydänkäpyjämme. Antti rakas, ollaan vielä vuosi ja sitten mennään. Lapsetkin silloin jo kävelevät. Kun sitä ajattelen, niin kestän vaikka sydämeni irrotettaisi rinnastani, huudahti Miina niin innokkaasti, että Antti ei malttanut vastustaa, vaan sulki Miinan syliinsä ja kuiskasi:

— Ollaan vaan. Kestetään lastemme tähden kaikki. Vielä uusi päivä kaikki muuttaa voi. (Jatk.)

KODIN OSASTO

KUN OSTATTE PUMPULI-KANKAITA.

(Jatk. edelliseen numeroon)

Hyvä keino saadaksenne selville, onko kangasta "täytetty", on tilkun keittäminen. Eräs suuri puuvillakangastehtailija käyttää tuhansia paunoja makaroonia joka kuukausi kankaiden painon ja näyn lisäämiseksi, syystä, että makaroonia voi ostaa kahdella ja kolmella sentillä paunan, jotavastoin puuvilla maksaa mahdollisesti kymmenen senttiä pauna. Ja kuinka kauan makarooni kestää pesussa, sen jokainen emäntä tietänee.

Kankaita arvostellessa on yhtä tärkeätä ottaa huomioon se, miltä kangas näyttää yhtä hyvin kuin sekin, miltä se käteen tuntuu. Mutta siinä täytyy olla isonnuslasi apuna, sillä paljaalla silmällä ei niin pian voi kankaassa vikoja nähdä. Sellaisen pienen isonnuslasin voi ostaa kahdellakymmenelläviidellä sentillä silmälasikaupasta. Tämä isonnuslasi on erittäinkin käytännöllinen sileiden kankaiden arvostelussa, sillä sellaiset kankaat ovat hyvin paljon samanlaisia kudontansa puolesta ja ero tulee vasta kankaan valmistuksessa. Jotkut kankaat pehmitetään vahalla, öljyllä tai rasvaaineksilla; toiset tehdään koviksi ja kiiltäviksi käyttämällä valmistuksessa mannaryyniä, liimaa, tärkkelystä tai gumia.

Isonnuslasin avulla voi pian oppia laskemaan langat kankaassa kutakin neliötuumaa kohden. Myöskin voi nähdä josko langat ovat lujaksi kehrättyjä, vaiko heikkoja ja onko kangas valmistuksessa läpikäynyt liian ankaran venytyksen ja siten heikontunut. Myöskin voi isonnutlasin avulla nähdä väärennykset eli "täytteet" kankaassa, jos pitää kangastilkun sytytetyn lampun valkoisen kuvun yläpuolella kangasta tarkastaissa.

Enimmäkseen nämä isonnuslasit ovat sitä kokoa, että ne suurentavat noin neljännes neliötuuman alan kankaasta. Laskiessa lankoja, voi luvun kerrata neljällä ja siten saada lankojen luku neliötuumalle Hyvän kankaan tavallinen lankaluku on 64 lointa ja 60 kudetta neliötuumalle, paitakankaissa 84 lointa ja 80 kudetta.

Ja jos kangas on hyvää voi isonnuslasin avulla nähdä, että langat ovat sileitä ja tasaisia ja pyöreitä. Jos kankaaseen on käytetty lyhyttä villaa ja väärennyksiä osottaa isonnuslasi kohta, että kangas on epätasaista ja nyppyistä.

Myöskin tulee ottaa huomioon, josko loimen täytelangat ovat paksummat kuin kuteen täytelangat. Jos loimen täytteet ovat raskaammat, niin silloin on kangas heikkoa. Hyvä keino kankaan tuntemiseksi on kehittää pieni tilkku kangasta ja erottaa täytelangat loimista. Sellaiset lakanakankaat, joiden loimi on tasaisen pyöreätä, vaikka ei kangas olekaan tiheää, vanuu pesussa tiheämmäksi ja on lujempaa kuin sellainen kangas, joka näyttää uutena tiheälle ja paksulle, mutta pesussa jää harvaksi rääsyksi, kun siitä "täytteet" peseytyvät pois.

Myöskin on hyvä kiinnittää huomionsa kankaissa käytettyihin leimoihin ja tutustua niihin, sillä tehtailijat usein käyttävät hyväksensä jäljentämällä hyvien kankaiden leimoja huonoille kankaille kyytimiehiksi. Esim. Amoskeag Mills, Manchesterissa, N. H., on vuosikymmeniä valmistanut hyvin tunnettua polsterikangasta, joka leimataan: "Amoskeag A. C. A." Markkinoille on ilmestynyt alaarvoista polsterikangasta, jossa on leima "A. C. A.", tehtailija siten käyttäen hyväkseen sitä osaa hyvän kankaan leimasta, joka parhaiten on painunut ostajien muistiin.

Sellaiset kankaat ovat värinpitävämpiä, missä langat ovat värjättyjä ennenkuin kangas on kudottu, kuin sellaiset kankaat, jotka värjätään valmiina.

Naiset nykypäivänä ylpeilevät sillä, että ovat yhtä hyviä tuottajia teollisuudessa ja voivat kilpailla työmarkkinoilla miesten kanssa. Naisten tulisi pyrkiä myöskin siihen, että he olisivat edes yhtä hyviä palkan kuluttajia kuin ovat ansaitsijoita. Heidän tulisi pyrkiä experteiksi myöskin tällä alalla — tulisi pyrkiä vaivalla ansaitut rahat käyttämään mahdollisimman edullisesti.

PAISEITA LAPSISSA.

Älköön äidit joutuko epätoivoon, jos heidän pienoisensa saavat paiseen ruumiiseensa tai kaulaan. Kuhnen sanan mukaan se on joukko vieraita aineita, jotka ovat kasaantuneet yhteen ja nyt pyrkivät pois ruumiista. Nuo aineet voivat olla alkujaan äidistä perityt. Ainakin niin on ollut tapaus, josta tässä aijon kertoa. Minun äitini jo käytti tätä keinoa ja niin moni sen ajan ihmisistä, vaan löytyy äitejä, jotka heti turvaavat lääkärin pienimmässäkin pahoinvoinnissa ja dollari dollarin jälkeen häviää lääkärin taskuun, huolimatta siitä, onko saatu toivottua apua tai ei.

Kehottaakseni näitä äitejä koittamaan omia parannuskeinoja, kerron kaksi tapausta, jotka ovat aivan vastakkaiset. Yksi lapsistani sai kaulaansa paiseen noin puolen vuoden vanhana. Samaan aikaan erään tuttavani 2-vuotias poika sai myöskin kaulaansa paiseen. Minä heti huomattuani tuon aloin pitää sillä paikalla lämmintä pellavasiemen-puuroa. Tuttavani sitä vastoin oli jo kaksi kertaa käynyt lääkärillä, joka määräsi jotain laastaria. En tiennyt sen hintaa, vaan lääkäri otti ainakin dollarin yhdestä kerrasta. Tyttöni kävi yhä levottomammaksi sen mukaan kuin paise kasvoi, mutta ei hän kuitenkaan itkenyt. Varovasti pesin pumpulilla joka oli kastettu karpoolivedessä paiseen ja usein muutin puuroa.

Oli kulunut noin 12 päivää. Tällä ajalla oli paise muuttunut sinervänpunaiseksi ja niin laajaksi, että sen juuret peittivät puolet kaulasta ja puolet niskasta. Se kiilsi ja nahka oli pingotuksissa, niin että luuli sen halkeavan millä hetkellä hyvänsä. Lapsen pää oli toisen olkapään varassa kallellaan. Silloin sain moitetta tuolta tuttavaltani siitä, että itse rupesin puoskaroimaan lasta. Hänen poikansa paise oli hyvin pieni ja hän piti tuota paremmuutena. Hän oli jo yhden kerran leikkauttanut lääkärillä tuon paiseen. Lapsi oli saanut kloroformia ja ollen aina ilhava lapsi, oli nyt laiha ja kalpea ja hyvin itkuinen. Lääkäri sanoi vielä tarvittavan ainakin kaksi kertaa leikata.

Saman päivän iltana pyysin miestäni puhkasemaan tuon paiseen, olen itse liian arka siihen. Odotimme lapsen nukkumista ja sillä aikaa keitin teräksisen neulan (silmäneulan) karboolin sekaisessa vedessä jonkun minuutin ja kun lapsi oli nukkunut, poistuin huoneesta ja mieheni pisti neulalla paiseeseen. Lapsi äännähti Kun tulin huoneeseen se nukkui jo taas. Ihmeekseni näin vaan kirkkaan veripisaran reijän kohdalla. Kun pyyhin sen pilkoitti sieltä punaista raakaa ainetta. Sidoin jälleen puurolapun kaulalle. Seuraavana päivänä oli lapsi levoton. Hänen kasvonsa punottivat usein. Hän vei käden kaulalle josta arvasin että paise alkaa olla kypsynyt. Tämä oli ainut päivä paiseen kasvamisen aikana kun lapsi oli niin tuskainen. Pitelin häntä sylissä niin paljon kuin mahdollista, ettei hän olisi itkenyt. Keksin aina uusia viihdytyksiä hälle. Sillä tiesin että itkeminen pingoittaisi kaulasuonet ja aiheuttaisi kovia tuskia paiseessa. Illalla kun tyttö nukkui kannoin hänet sänkyyn asettaen terveelle puolelle. Lapsi nukkui useampia tunteja. Menin viimein katsomaan ihmeissäni miksi se on niin rauhallinen. Oven avattua tuli sellainen löyhkä vastaan että vaikea oli hengittää. Tyttö oli kääntynyt nukkuessaan tyynyä vasten ja paise oli puhjennut, tuottamatta mitään kipuja, koska hän ei herännyt. Tytön korva poski ja pitkä musta tukka oli aivan visvan tahrima, joka oli viheriän keltaista, paksua ainetta. Olkapää ja kylki samoin ja vaatteet yläruumiin kohdalta. En tahtonut näkemääni todeksi uskoa, niin paljon oli tuota mätää ja viimein löysimme paiseen sydämen. Se oli verinen, rihmamainen kudos. Paiseen tilalla riippui nyt pitkästi tyhjää nahkaa jossa oli ellen pistetyn pienen reijän paikalla noin viiden sentin kokoinen reikä.

Pesin lapsen, muutin vaatteet ja itkin ilosta, että hän pääsi tuosta ilman lääkärin veistä ja samalla säästimme isän hiellä ja vaivalla ansaitut 16 dollaria, jotka menetti tuo tuttavani. Lapsi nukkui heräämättä aivan aamuun saakka. Aamulla huomasin paiseessa taas mätää. Käärin vaatekappaleen kaulaan ja kun sitä hiukan kiristin tuli paiseesta helposti mätää. Kaksi päivää aamulla ja illalla tein samaa ja sitten pesin haalealla karboolisekaisella vedellä sitä ja ennen kun kolme viikkoa oli kulunut oli nahka mennyt pois, uusi kasvanut tilalle ja reikä mennyt niin pieneksi arveksi että etsimättä sitä ei olenkaan huomannut. Vielä kolme viikkoa tämän jälkeen oli tuttavani lapsi aivan sairas, saanut jo 3 kloroformia ja itkullaan vienyt äidin hermoston pilalle.

Kuinka pellavasiemenpuuro laitetaan.

Pane kaksi ruokalusikallista liinasiemen jauhoja puoleen kuppiin vettä keittoastiaan ja keitä kunnes se on kovaa. Ota valkoinen raasu, pane se kaksin kerroin ja leikkaa neliskulmainen kappale, levitä se rasulle ja pane päälle vähän voita. Kääri rasun kappaleet päälle ja muodosta siitä neljäkulmainen lappu. Aseta niin lämpimänä kaulalle kuin lapsi sietää ja kääri liinaisella tai mieluummin villaisella vaatteella. **Muuttaa noin 2 tunnin kuluttua loppu päivinä.**

Miten voi käyttää vanhat vaatteen tilkut.

Vanhat tyynynvaarut, lakanat, esiliinat ja varsinkin pöytäliinan kappaleet ovat hyviä kääreresuiksi. Niistä voi repiä pinteleitä ja muita pienempiä kappaleita ja silitettynä säilyttää jossain erikoisessa laatikossa. Perheessä voi sattua pienempiä ja isompia vaurioita ei tarvitse silloin turvautua likaisiin raasuihin eikä repiä hyviä vaatekappaleita.

KOKENUT.

KYSYMYKSIÄ.

Onko äidin pakko antaa kastaa lapsensa, jos isä niin tahtoo? — Tilaaja.

* * *

Tuskin minkään valtion laki tässä maassa määrittelee äidin tai isän oikeuksia lasten yli uskonnollisissa suhteissa. Omassa valtiossa toimiva lakimies voisi mahdollisesti antaa neuvon, mitä tässä suhteessa on tehtävä, jos kerran puolisot eivät voi keskenään tätä asiaa ratkaista.

Parasta silti olisi sopia nämä asiat kotona. Voihan lapsi olla kastamatta myöhäsempään ikään, jolla välin voi jompi kumpi vanhemmista muuttaa mielensä.

VANHAT TILAAJAT

jos tekisivät niin hyvin, että säilyttäisivät Kodin osastossa annetut ohjeet, ettei niitä tarvitseisi uudelleen udella.

Ainoastaan uusien tilaajien pyynnöstä julkaistaan uudelleen sellaisia ohjeita, jotka ovat ennen jo Kodin Osastossa julkaistu.

Palkkatyöläisnaiset ja osuustoimintaliike

Kirjassaan "Wage-earning Women" (Palkkatyöläisnaiset) kirjoittaa Annie Marion MacLean m.m. seuraavaa:

"Monissa teollisuuskeskuksissa, mihin tutkimustyömme meidät johti, löysimme ihmisystävällisten henkilöiden perustamia "koteja", hotelleja tai klubeja, pientä palkkaa ansaitsevia tyttöjä varten. Nuorten naisten kristillinen yhdistys on tienraivaaja tämänlaatuisen työn alalla ja sen perustamia majataloja työläisnaisille voi löytää jokaisessa isommassa kaupungissa Yhdysvalloissa Toiset järjestöt ja myöskin yksityiset ovat ryhtyneet samantapaiseen työhön, kunnes nyt joiltakin tahoilta valitetaan sitä, että tämänkaltaiset laitokset ovat vastuksena niiden työläisnaisten tiellä, jotka taistelevat korkeampien palkkojen puolesta. Tietysti olisivat nämä laitokset vastustettavia, jos ne olisivat armeliaisuusiaitosten luonteisia, mutta silloin kun ne edustavat rehellistä yritystä antaa poissa kotoaan oleville nuorille tytöille mukava koti kohtuullisella hinnalla ja kun kerran tytöt maksavat saamastaan palveluksesta, niin ei pitäisi löytyä mitään syytä näiden laitosten vastustamiseen.

"Nuorten naisten on äärettömän vaikea löytää tyydyttäviä asuntoja ja ruokapaikkoja suurissa kaupungeissa ja hyvin paljon tyttöjen huonolle tielle joutumisesta vuosittain voidaan lukea tyttöjen epämukavien asuntojen ansioksi. Joten näyttää siltä, että ko-operatiiviset, itsensä kannattavaiset ja itsehallintoiset asuntoklubit täyttäisivät kipeän tarpeen, erittäinkin nuorten, kokemattomien ja huonopalkkaisten työläistyttöjen takia. Sellaisia koteja onkin jo lukuisa joukko olemassa ja niiden työ ansaitsee kiitoksen. Esimerkiksi voidaan mainita Eleonoora klubit Chicagossa, siitä syystä että ne ovat jo sivuuttaneet kokeiluajan ja alkuperäinen klubi on jo toiminut kaksitoista vuotta erinomaisella menestyksellä. Nyt niitä on jo viisi klubia eri osissa kaupunkia, joissa yhteensä on tilaa noin kolmellesadalle viidellekymmenelle tytölle, ylöspito vaihdellen kahdesta dollarista seitsemästäkymmenestä viidestä sentistä neljään dollariin viiteenkymmeneen senttiin viikolta.

"Näitä klubeja järjestetään siten, että varustetaan huoneusto, johon sopii asumaan vähintäin kuusikymmentä tyttöä, ja laitos annetaan järkevän peräänkatsojan valvonnan alle, jolle palkataan tarpeellinen palveluskunta Sitten kerätään muutaman sadan dollarin kassa, jolla päästään alkuun pari ensimäistä kuukautta, niin että

240 Eekkeriä mäki-maata myytävänä. Kaikki aidattua. Paljo karjaa ja farmikalustoa. Vesi lähteistä ja puroista. Helppoa puhdistaa. Jos miellyttää, kirjottakaa: **B. H. Stark,** omistaja, **Stella, Washington.**